

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 513/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 46/2011 a jeho rozsudkom z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2012 telefaxom a 28. júna 2012 predložením originálu doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 46/2011 a jeho rozsudkom z 18. apríla 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Daňový úrad Košice I (ďalej len „daňový úrad“) rozhodnutím sp. zn. 695/231/88640/09 z 9. novembra 2009 uložil sťažovateľovi pokutu podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o správe daní“) v sume 1 155,90 € z rozdielu dane z pridanej hodnoty určenej správcom dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie február 2001. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) rozhodnutím sp. zn. I/223/7524-45090/2010/992517-r zo 16. apríla 2010 rozhodnutie daňového úradu na základe odvolania sťažovateľa potvrdilo. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva žalobu o jeho preskúmanie Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý svojím rozsudkom č. k. 6 S 19688/2010-78 z 5. mája 2011 žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 46/2011 z 18. apríla 2012 rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

U sťažovateľa bola vykonaná daňová kontrola týkajúca sa dane z pridanej hodnoty za 13 zdaňovacích období, pričom jedným z týchto zdaňovacích období bol aj február 2001. V súvislosti s vykonávaním tejto daňovej kontroly správca dane vydal 13 platobných výmerov, ktorými vyrubil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia. Sťažovateľ podal proti uvedeným platobným výmerom odvolania, o ktorých daňové riaditeľstvo rozhodlo tak, že rozhodnutia potvrdilo. Sťažovateľ podal proti všetkým 13 rozhodnutiam daňového riaditeľstva žaloby o ich preskúmanie krajskému súdu. Krajský súd všetkých 13 žalôb zamietol. Proti všetkým rozhodnutiam krajského súdu sa sťažovateľ odvolal, pričom v 5 prípadoch najvyšší súd rozhodnutia krajského súdu potvrdil. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 rozhodol vo veci sťažnosti podanej sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006 z 27. septembra 2006, ktorým tento potvrdil rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby

sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho námietkach proti postupu zamestnancov správcu dane pri výkone daňovej kontroly. V tomto náleze ústavný súd považoval za zásah do práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy skutočnosť, že daňová kontrola bola uňho vykonávaná zamestnancami iného než miestne príslušného správcu dane bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. Riadiac sa uvedeným právnym názorom ústavného súdu najvyšší súd v ďalších 8 veciach rozhodol o odvolaniach sťažovateľa tak, že rozsudky krajského súdu o zamietnutí žalôb proti rozhodnutiam daňového riaditeľstva o potvrdení platobných výmerov o vyrubení dane z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia zmenil tak, že tieto rozhodnutia zrušil a veci vrátil daňovému riaditeľstvu na ďalšie konanie. V súvislosti s daňovou kontrolou a na jej základe vydanými platobnými výmery nastal právny stav, keď z 13 vydaných rozhodnutí bolo 8 v rámci súdneho prieskumu zrušených pre nezákonnosť daňovej kontroly, ktorá ich vydaniu predchádzala, a 5 týchto rozhodnutí nebolo dosiaľ zrušených, keďže k vydaniu súdnych rozhodnutí v konaniach podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) došlo pred vydaním citovaného nálezu ústavného súdu.

Podľa názoru sťažovateľa namietaným rozsudkom a postupom najvyššieho súdu mu bolo odopreté základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože konajúce súdy nezohľadnili základnú povinnosť štátnych orgánov vykladať zákony v súlade s ústavou a neposudzovali rozhodnutie daňového riaditeľstva so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti ďalej uviedol:

„Prvostupňový súd a Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, vychádzali zo skutočnosti, že právnym základom rozhodnutia o uložení pokuty sťažovateľovi bolo právoplatné rozhodnutie o určení rozdielu dane uvedenej v daňovom priznaní sťažovateľa a zistenej správcou dane. Obidva súdy poukázali na to, že toto rozhodnutie nebolo zrušené, je právoplatné, a so zreteľom na túto skutočnosť nebrali do úvahy argumenty sťažovateľa, ktorý poukazoval na to, že platobný výmer o vyrubení dane z pridanej hodnoty je rozhodnutím, ktorému predchádzal postup, ktorým bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. ...

Nie je... možné, aby súdy v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmavali rozhodnutia správnych orgánov, len z hľadiska toho, či tieto konajú v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a nebrali zreteľ na to, či konanie v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon je zároveň konaním na základe Ústavy SR a v jej medziach. ... V predmetnej veci sa súdy oboch stupňov zaoberali rýdzo formálnymi podmienkami zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Nezaoberali sa však tým, či toto rozhodnutie bolo výsledkom činnosti správnych orgánov konajúcich na základe ústavy a v jej medziach.

So zreteľom na skutočnosti uvádzané v žalobe, aj v odvolaní sťažovateľa, nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že žalobca sa tak v žalobe, ako aj v odvolaní, domáhal zohľadniť skutočnosť, že platobný výmer, ktorý bol právnym základom preskúmaného rozhodnutia o uložení pokuty, bol vydaný v dôsledku postupu porušujúceho právo sťažovateľa zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR.“

Sťažovateľ v odvolaní poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009, ktorým bolo vyslovené porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu nezákonného zloženia kontrolnej skupiny vykonávajúcej daňovú kontrolu u sťažovateľa, ktorá predchádzala vydaniu platobného výmeru o vyrubení dane z pridanej hodnoty. Sťažovateľ navyše poukázal na rozsudky krajského súdu sp. zn. 6 S 19691/2010 a sp. zn. 6 S 19687/2010, ktorými v druhovo identických veciach boli zrušené rozhodnutia daňového riaditeľstva potvrdzujúce rozhodnutia správca dane o uložení pokút sťažovateľovi za rôzne zdaňovacie obdobia. Vo všetkých označených konaniach vydaniu rozhodnutia o uložení pokuty predchádzali právoplatné platobné výmery, ktorými správca dane vyrubil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty za to-ktoré zdaňovacie obdobie. Tieto rozsudky krajského súdu sa stali právoplatnými, pretože daňové riaditeľstvo sa proti nim neodvolalo. Sťažovateľ považuje za nemožné, „aby tak žalovaný správny orgán, ako ani súd, nijakým spôsobom nereflektovali skutočnosť, že rozhodnutie o uložení pokuty je výsledkom konania začatého daňovou kontrolou, ktorej výkon bol zásahom do práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR.

Tak prvostupňový, ako ani odvolací súd, sa s týmto argumentom sťažovateľa nijakým spôsobom nevysporiadali.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 39/2011 z 1. decembra 2011, ktorým v druhovo identickej veci (rozhodnutie o uložení pokuty za iné zdaňovacie obdobie pri rovnakom skutkovom a právnom základe) bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa zmenený tak, že rozhodnutie daňového riaditeľstva potvrdzujúce rozhodnutie daňového úradu o uložení pokuty bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa JUDr. Ing. K. M.

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1, v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 46/2011 dňa 18. 4. 2012 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Sžf 46/2011 zo dňa 18. 4. 2012 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší

také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 46/2011 a jeho rozsudkom z 18. apríla 2012.

Ústavný súd poznamenáva, že v zásade o identickej sťažnosti (vychádzajúcej z totožného skutkového a právneho stavu) už rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 98/2012 z 19. apríla 2012, ktorým sťažnosť sťažovateľa doručенú mu 19. marca 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Predmetná sťažnosť sa týkala jedného z 5 rozhodnutí daňových úradov, ktoré boli podrobené súdnemu prieskumu ešte v čase pred rozhodnutím – nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009. II. senát ústavného súdu sa pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa namietajúcej nezákonnosť a neústavnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 46/2011 z 18. apríla 2012 v zásade stotožňuje s právnym

názorom a závermi II. senátu ústavného súdu rozhodujúceho vo veci II. ÚS 98/2012 a bude na ne pri posudzovaní aktuálnej sťažnosti prihliadať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o správnom súdnictve.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 46/2011 z 18. apríla 2012 (ktorým potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 6 S/19688/2010-78 z 5. mája 2011) sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil. Z odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP... a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. ...

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom.

Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových

združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní, správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúvania v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým uložil žalobcovi pokutu podľa § 35 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona o správe daní.

Žalobca ani v žalobe, ani v odvolaní nenamieta vecnú správnosť tohto rozhodnutia, ani výšku uloženej sankcie a napokon ani dôvod, pre ktorý bola sankcia uložená.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v tomto súdnom konaní nie je možné preskúmať rozhodnutie správcu dane resp. žalovaného, ktoré nadobudlo právoplatnosť a jeho správnosť podlieha samostatnému súdnemu prieskumu.

Za týchto okolností postupoval žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydal napadnuté rozhodnutie, nakoľko takýto postup mu striktne ukladá zákon o správe daní v ustanovení § 35 ods. 1 písm. c).

Prvostupňový súd tiež správne poukázal na zákonnú možnosť zrušenia uloženej pokuty (§ 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov) v prípade, ak by bolo rozhodnutie ukladajúce žalobcovi daňovú povinnosť určenú podľa pomôcok neskôr zrušené. Uvedený postup zostal zachovaný aktuálne účinnou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 155 ods. 12 daňového poriadku.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že platobné výmery vo vyššie uvedených 8 prípadoch boli zrušené, toto jeho tvrdenie nemá oporu v spisovom materiáli, nakoľko zrušené boli len

rozhodnutia žalovaného, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

K rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorým vyhovel žalobe žalobcu, na ktorý žalobca poukázal v odvolaní, najvyšší súd uvádza, že sa nejedná o všeobecne záväzný prameň práva, ale ide o individuálne rozhodnutie súdu, ktoré je záväzné pre účastníkov konania v konkrétnom jednotlivom prípade. Ako už bolo vyššie uvedené, najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v prejednávanej veci a dospel k záveru, že argumenty v ňom uvedené sú logické a sú podložené relevantnými zákonnými ustanoveniami.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietaný rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, II. ÚS 98/2012) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu namietaného rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery namietaného rozsudku, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd v závere konštatuje, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 46/2011 z 18. apríla 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť namietaného rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02,

III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd s prihliadnutím na už vyslovený právny názor (k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy „v spojení...“) navyše ešte poznamenáva, že namietanie porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy je nedôvodné a neopodstatnené. Keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutiami) vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak, ústavný súd jeho sťažnosť vo vzťahu k predmetnej námietke považuje za zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012